

Sygn. akt XI Ka 790/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SO Arkadiusz Śmiech

Protokolant: sekr. sąd. Daniel Dobosz

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2013r.

sprawy A. S.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 29 maja 2013r. sygn. akt II W 467/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 30 (trzydzieści) złotych opłaty i 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 790/13

UZASADNIENIE

A. S.została obwiniona o to, że w dniu 31 sierpnia 2012 r. ok. godz. 8.00 w B.na skrzyżowaniu ul. (...), kierując samochodem m-ki S. (...)o nr rej. (...), nie zachowała należytej ostrożności i spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że błędnie sygnalizowała manewr skrętu jadąc z włączonym lewym kierunkowskazem, a następnie wykonała gwałtowny manewr skrętu w prawo w ul. (...), doprowadzając do zderzenia z samochodem m-ki O. (...)o nr (...) tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem z dnia 29 maja 2013 r. obwinioną A. S. uznał za winną tego, że w dniu 31 sierpnia 2012 roku około godziny 8.00 w B. na skrzyżowaniu ulic (...), kierując samochodem marki S. (...) o nr rej. (...), nienależycie obserwowała sytuację drogową i spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że poruszając się wewnętrznym pasem ruchu wykonała manewr skrętu w prawo nie ustępując pierwszeństwa przejazdu jadącemu zewnętrznym pasem ruchu z jej prawej strony na wprost samochodowi osobowemu marki O. (...) o nr rej. (...), którym kierowała B. R., czym doprowadziła do zderzenia z tym pojazdem, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 kw i za to, na podstawie tego przepisu skazał obwinioną na karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych; zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1550,79 zł (tysiąc pięćset pięćdziesiąt złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu wydatków.

Od wyroku tego apelację złożył obrońca obwinionej. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił orzeczeniu;

I. mogącą mieć na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 34 kpw poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, w szczególności okoliczności przemawiających na korzyść obwinionej;

2. art. 4 i 7 kpw w zw. z art. 8 kpw poprzez bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom obwinionej, przy jednoczesnym bezpodstawnym obdarzeniu wiarygodnością opinii biegłego J. W., która jest niepełna, niejasna i posiada wewnętrzne sprzeczności co skutkuje tym, iż Sąd dokonał rozstrzygnięcia z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;

3. art. 410 i art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynienie jednostronnie niekorzystnych ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o fragmenty zeznań świadków m.in. T. G. co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku jedynie na podstawie części materiału dowodowego i pozostawienia poza zasięgiem rozważań Sądu okoliczności istotnych do wyjaśnienia sprawy;

4. globalne i lakoniczne powołanie się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku na inne, poza zeznaniami świadków i wadliwą opinią biegłego, dowody potwierdzające winę obwinionej i okoliczności faktyczne istotne dla oceny prawno karnej czynu przypisanego obwinionej, co skutkuje niepełnym wyjaśnieniem podstawy prawnej wyroku, a w konsekwencji utrudnia, bądź też umożliwia kontrolę instancyjną powyższego wyroku;

II. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia poprzez dowolne i nie znajdujące poparcia w zebranych materiale dowodowym przyjęcie, iż:

1. bezpośrednią przyczyną kolizji były nieprawidłowości popełnione przez obwinioną, a polegające na nienależytym obserwowaniu sytuacji drogowej w ten sposób, iż poruszając się wewnętrznym pasem ruchu wykonała manewr skrętu w prawo nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi poruszającemu się zewnętrznym pasem ruchu czym doprowadziła do zderzenia z tym pojazdem (kiedy zgodnie z obowiązującymi przepisami, droga którą poruszały się oba samochody posiada tylko jeden pas ruchu w tą samą stronę);

2. kierująca samochodem marki O. (...) B. R. nie popełniła żadnych błędów w technice oraz taktyce jazdy (kiedy zgodnie z art. 24 ust. 10 Ustawy prawo o ruchu drogowym, dopuszcza się wyprzedzanie z prawej strony na odcinku drogi z wyznaczonymi pasami ruchu co w niniejszej sytuacji nie miało miejsca) co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przypisania obwinionej popełnienia czynu wyczerpującego swoimi znamionami dyspozycję art. 86 § 1 kw.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawione w nim zarzuty, jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, jak też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Sąd orzekający prawidłowo swoje rozstrzygnięcie w głównej mierze oparł na dowodzie w postaci opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego (vide k. 99-106 akt). Jak wynika z tej opinii popełniona przez kierującą samochodem S. (...)– A. S. nieprawidłowość polegała na wjechaniu na tor jazdy poruszającego się sąsiednim pasem ruchu, obiektywnie dobrze widocznego pojazdu (zajechaniu drogi) – podczas zmiany kierunku jazdy (skrętu w prawo na skrzyżowaniu dróg). Brak jest podstaw do stwierdzenia nieprawidłowości popełnionych przez kierującą samochodem O. (...)– B. R., mających związek przyczynowy z zaistnieniem i z przebiegiem przedmiotowej kolizji. W sytuacji wytworzonej

przez kierującą samochodem S. (...), kierująca samochodem O. (...)nie miała możliwości uniknięcia kolizji (zderzenia z zajeżdżającym jej drogę pojazdem). Biegły ponadto wykluczył wersję przebiegu kolizji podawaną przez obwinioną, z której wynika, że zmianę kierunku jazdy (skręt w prawo w drogę poprzeczną) rozpoczęła z prawej strony jezdni. Opinię biegłego Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za pełną, jasną i niesprzeczną. W części motywacyjnej zaskarżonego wyroku Sąd orzekający zaprezentował szczegółową analizę całości zgromadzonego materiału dowodowego. Analiza ta jest jasna, pełna i nie zawiera błędów natury logicznej, czy faktycznej. Aprobując w pełni wywody Sądu Rejonowego nie ma potrzeby powtarzania racji świadczących o prawidłowości dokonanej oceny materiału dowodowego. Wystarczy w tym względzie odesłanie do lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku (vide k. 138-140v. akt).

Konstrukcja wniesionego środka odwoławczego opiera się w całości na twierdzeniach obwinionej zawartych w składanych przez nią wyjaśnieniach oraz na negowaniu wniosków opinii biegłego. Dowód z wyjaśnień obwinionej Sąd pierwszej instancji, co do zasady odrzucił, obdarzając wiarą jedynie te fragmenty, które znajdują odzwierciedlenie w materiale dowodowym uznanym za wiarygodny, na którym oparty został zaskarżony wyrok. Opinia biegłego z kolei, jako dowód obiektywny i wbrew twierdzeniom skarżącego w pełni wartościowy słusznie została podzielona w całości.

Skoro w zakresie oceny tych dowodów Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych nieprawidłowości to siłą rzeczy apelację, której twierdzenia i wywody wynikają z pierwszego dowodu oraz negacji drugiego, należało pozostawić bez uwzględnienia.

Tak samo rzecz się ma, jeśli chodzi o zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut może zostać skutecznie podniesiony tylko wtedy, kiedy sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania.

Żaden z tych dwóch przypadków nie występuje w rozpoznawanej sprawie. Rekonstrukcja przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem osądu, a tym samym podstawa faktyczna wyroku wprost wynika z zeznań pokrzywdzonej i opinii biegłego tj. z dowodów, na których oparte zostało rozstrzygnięcie. Prawidłowo dokonana rekonstrukcja zdarzenia będącego przedmiotem osądu, z kolei znalazła swoje odzwierciedlenie w prawidłowym opisie czynu przypisanego i jego kwalifikacji prawnej.

Zaskarżony wyrok jest również prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Wymiar i rodzaj orzeczonej kary świadczą o tym, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także te łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 33 k.w. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 kpt. 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., a tylko wówczas byłaby podstawa do korekty tej części wyroku na korzyść obwinionej.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję uzasadniają przepisy art.8 w zw. z art. 21 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.